

Stanisław Głowa

"Le prêtre homme du sacré", Michèle Aumont, Paris 1969 : [recenzja]

Collectanea Theologica 40/3, 196

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MICHELE AUMONT, *Le prêtre homme du sacré*, wyd. 2, Paris 1969, Editions Desclée, s. 181.

Autorka była profesorem filozofii, a następnie pracowała jako robotnica w fabryce i w związkach zawodowych. Obecnie jest doradczynią w zakresie posoborowej odnowy w Rzymie oraz w niektórych kuriach biskupich i klasztorach. Wiele lat współpracowała z księżmi. Była świadkiem sukcesów ich pracy, a niekiedy nawet klęsk. Stąd czuje się upoważniona do zabrania głosu. Swoją wypowiedź traktuje jako przyczynek do naświetlenia funkcji kapłana na tle obecnego kryzysu religijnego.

Książka składa się z dwu części, tematycznie na pozór różniących się od siebie. Część pierwsza jest poświęcona problemowi religijności w naszej epoce. Ten problem jest umiejscowiony w kontekście prawie powszechnego, zdaniem autorki, kryzysu wartości, idei i obyczajów. Ale jednocześnie jego przebieg ukazuje tkwiącą w naturze człowieka odnośnię do Boga. W relacji do tych właśnie współczesnych potrzeb, M. Aumont przedstawia w drugiej części dzieła rolę kapłana. Opisuje jego sylwetkę, zadania wobec katolików i niekatolików, potrzebę wewnątrzkościelnego dialogu. Uważa, że nowy typ pracy duszpasterskiej w różnych środowiskach niesie ze sobą potrzebę zmian formacji seminarialnej. Wreszcie kończy książkę refleksjami na temat zadań kapłana jutra.

Wobec często spotykanych dzisiaj wśród księży tendencji do zbliżania się do świata, autorka zajmuje postawę krytyczną. Uważa, iż najważniejszym problemem nie jest zagadnienie pracy „świeckiej” księży, na przykład w różnych zawodach ani nawet kwetia celibatu. Jej główną tezę można ująć następująco. Kapłan, aby przyczynić się pozytywnie do rozwiązania nakreślonego w pierwszej części dzieła kryzysu religijnego, aby żyć autentycznym duchem ostatniego soboru — powinien afirmować odrębność swych zadań od zadań laikatu. Zatem nie może rozpraszać się w zajęciach czysto świeckich. W zakresie działania nie może sytuować się na tej samej płaszczyźnie co laikat, tj. społecznej i politycznej. Jego domeną jest dziedzina duchowa i nadprzyrodzona. Tylko wtedy, jeśli jest przepojony religijnym nastawieniem, może „zanurzyć się” w świat. Podejmowanie jednak konkretnych prac, czy współdziałanie z laikatem musi mieć na celu ukazywanie ludziom wartości religijnych i ułatwiać im odpowiedź na nadprzyrodzone wezwanie. W tym zakresie jego praca jest niezastąpiona. Bo tylko on, jako „człowiek Boży”, może dzięki otrzymanej misji ukazywać autentycznie drogę do Boga i udzielać sakramentów.

Kto szuka praktycznych rozwiązań w tej książce, na przykład, jakie stosować metody duszpasterskie i jakie prace podejmować, — na pewno zawiedzie się. Autorka tylko przypomina podstawowe zasady, a nie daje recept, chociaż być może w tym punkcie jej praca jest za mało konkretna i zbyt ogólnikowa. Na pewno jednak dobrze się stało, że dzisiaj, w okresie burzliwych dyskusji na temat księży, przypominała główną i niezastąpioną rolę kapłana.

Kard. Garrone napisał wstęp do tej książki, gdzie między innymi ocenia bardzo pozytywnie zwrócenie uwagi na szczególną rolę kapłana w świecie dzisiejszym.

Ks. Stanisław Głowa SJ, Warszawa

WILLIBALD M. PLÖCHL, *Geschichte des Kirchenrechts* t. V: *Das Katholische Kirchenrecht — Neuzeit (dritter Teil)*, Wien 1969, Herold Verlag, s. 413.

Znany wszystkim kanonistom Willibald M. Plöchl opublikował ostatni tom swego pięciotomowego dzieła, który zamyka pewien okres jego pracy ba-